

201. Rotterdams Erasmusdictee

Drie categorieën aanstormende professoren

De duizenden adolescenten die zich jaarlijks in Rotterdam komen oriënteren op de intrinsieke mogelijkheden van hun alfa- of bètanatuur, kunnen dankzij een gedisciplineerde studiehouding voldoende levensenergie uitsparen voor ontplooiing buiten het universiteitscomplex, waar weliswaar de metropolitische verleidingen op de loer liggen, maar waar zich tevens een scala aan traditionele, onconventionele en onorthodoxe mogelijkheden tot vrijetijdsbesteding aandient, geheel complementair aan ieders geïndividualiseerde zielenleven.

Eenzijds kunnen de ambitieuze wetenschapsbeoefenaren omwille van hun psychomentale volgroeiing multifunctionele hand-en-spandiensten verrichten in vrijwilligerswerk dat de samenlevingsopbouw dient of althans een utiliteitsstreven bevredigt, waarbij de politici de rector magnificus er prangend op wijzen dat het negentigjarige kennisinstituut daarmee aan sociaal-maatschappelijke relevantie wint, omdat immers de charitatieve inzet van zoveel jonge bollebozen per saldo de participatiegraad van autochtonen en allochtonen verhoogt.

Anderzijds kan de goegemeente geconfronteerd worden met lawaaierige pioniers, die zich in steeds wijdere concentrische cirkels manifesteren in de buitenissigste horeca-etablisementen, omdat zij abusievelijk in het schuim der bacchanalen menen te observeren wat de door Desiderius Erasmus zo exuberant beschreven godin Zotheid de mensheid aan vreugdevolle spiritualiteit schenkt.

Desalniettemin bestaat er daarnaast een elite van vlijtige liesjes, die noch in de grand cafés noch in welzijnsaccommodaties bivakkeert, teneinde, daartoe aangespoord door geëngageerde docenten en decanen, eenvoudigweg een substantieel deel van hun gedachtekracht te investeren in verre van simplistisch huiswerk, onversaagd, geen plicht verzakend, conform het evolutionaire axioma dat een jongvolwassene grotendeels gepreoccupeerd is met de eigen ontplooiing of juist de wijde, weidse wereld en ternauwernood met de meer concrete contreien tussen het antropomorfe ik en de illusoire Moeder Aarde.

Aldus valt de klasse der aanstormende professoren uiteen in drie categorieën: de haantjes-de-voorste op de sociaal-maatschappelijke ladder, de bedwelmende sannyasins van Bacchus en de ploegende neofieten die het eerst hun doctoraalscriptie zullen deponeren – maar allen dragen zij pontificaal bij aan de multiculturele samenleving, de grandeur van Rotterdam.